

moženim." A dokulž my našchogo blishego der-  
bimy lubowasch, kaž sami se, ga možomy sebe stogo  
lažko sesch, až togo Wimožnika mušymy lubowasch  
wězej, ako sami se.

Togo luboscž jo wětscha, ač howaz nězeja  
na zekem swěsche, a jo hobstawnějscha, ač kužda  
druga. „Nichten nama wětscheje lubosczi, ako až  
swojo žyweńe dajo ja swoje pschijaschele;" a my  
wěmy, až Won teke ja tych winikow jo lubosczi  
dla humrel. To nesabuń moja duscha, wot togo  
spiwaj, wot togo hulizuj, wot togo sapowedaj, tač  
dłujko ač how na sejmi sy! A gaž Won schi tač  
lubo ma, — gaž Won ja tobu chojzi a schi pyta,  
— gaž Won ja tebu pschascha a twojo mě woła:  
někscheł ga ty teke se sgnusch, luby bratsch a luba  
šotscha? Někscheł ty ja Nim chojzisch a Togo py-  
tasch? Medejak ty ho Nogo rozesch? Och pro-  
mota by to ja tebe bylo až do nimernosczi! Kač  
ty mogal jomu ras do wozowu poglědnusch na  
šudnem diu?

Ty dre gronisch: „ja mam Jesuša lubo, pscheto  
ja spiwam, ja bjatuju, ja chojim namschu a l'Bo-  
žem blidu!" Dere, moja luba duscha, ale groń  
že ras, sy teke južo twoju hutschobu twojomu Je-  
sušu pschinasč a wotworil? Ty gronisch: jo, ja  
lubuju Togo wot hutschoby! Ale jo to wěro?  
sy Somu powdač tu zeku hutschobu, abo nej wele  
wězej tam nugluschč we twojej hutschobe, žož tač  
wězy se chowaju, kenž Jesus rad niewizi? Zajtscha  
bjatujosch a wjazor kłejosch; namschy spiwasch a doma  
masch kšich a sogol; něto twojej ruze sthčnosch a  
potom sašej jej hustrejosch l'nepschawemu žyńeńu!